

Pokoj je drahocenný dar od Boha

„Najmä teraz, keď je pokoj v kríze, vy buďte tí, ktorí sa modlia a dosvedčujú pokoj. Milé deti, buďte pokojom v tomto nepokojnom svete.“

Matka Božia prichádza ako Kráľovná pokoja a snaží sa prostredníctvom mesačných posolstiev viesť nás k pokoju. Vyzýva nás, aby sme sa stali svedkami pokoja v tomto nepokojnom svete.

Súčasná kríza pokoja vo svete vyvoláva pokušenie mocných vyriešiť problémy a nastoliť mier pomocou sily. Dejiny nás učia, že každá vojna spôsobuje ničenie, utrpenie a nenávisť. Slová Svätého Otca ostávajú nevypočítané. Ján Pavol II. sa s celou silou svojej morálnej autority snaží presadiť hľadanie mierových riešení. Na rozdiel od ľudí, ktorí ešte nezakúsili Božiu lásku, majú veriaci v rukách mocnú zbraň – modlitbu. Nie náhodou vyhlásil Sv. Otec tento rok za rok modlitby ruženca. Matka Božia v svojich posolstvách už veľakrát vyzývala na modlitbu ruženca a neustále zdôrazňuje silu modlitby, ktorá dokáže zastaviť aj vojny.

Pokoj je drahocenný dar od Boha. Každý dar si treba vyprosiť a ďakovať zaňho. Ak bude pokoj v ľudských srdciach, potom bude pokoj aj medzi národmi a spoločnosťami. O pokoj sa treba starať. Tak ako hovorí v posolstve z 25. februára 2003: „Hovorte o pokoji a noste pokoj vo svojich srdciach. Pestujte si ho ako kvet, ktorý potrebuje vodu, nehu a svetlo. Buďte tí, čo prinášajú pokoj druhým!“

Modlite sa, modlite sa, modlite sa! To je neustála výzva Matky Božej a základný odkaz Medžugoria. Netreba strácať nádej. Matka Božia je milujúcou matkou, ktorá sa stará o svoje deti. Len jej treba viac dôverovať a nasledovať jej slová!

*V modlitbe s Vami spojení
Vaši priatelia
z Mariánskeho centra Medžugorie*

Medžugorie je dar, aby sme ho prijali a uznali!

Rozhovor s pátrom Jozom Zovkom 18. 1. 2003 v Širokom Brijegu

Páter Jozo, vy ste sa skrze Medžugorie podujali na veľkú úlohu, ku ktorej vás pozvala Matka Božia. Ako ste doposiaľ kráčali touto cestou?

Medžugorím sa otvorila veľká cesta a na tejto ceste som od počiatku pozoroval prebúdajúcu sa Cirkev, ktorá sa zameriava na Boha. Na tejto ceste sa necítim byť ani dnes – po toľkých útokoch a prekážkach – znepokojený. Necítim sa byť ani trestaný, ani vylučovaný, keď ma niekto očierňuje alebo považuje za terč či obeť. Medžugorie ako projekt presahuje mňa i náš rozum. Keby bol vtedy niekto povedal: Keď prídu pútnici z Moskvy, zachádzajte s nimi tak a tak – kto by mohol, ľudsky pozerajúc cez železnú oponu, vôbec spomenúť Moskvu, Čínu a Japonsko, že majú prísť do Medžugoria? To urobil iba Boh a Matka Božia a táto cesta – ako

som už povedal – presahuje rozum, presahuje všetko ľudské. Je to čosi božské, čo poznávame, prijímame a v čom pokračujeme. Táto cesta sa nemeria míľami, ani počtom pútnikov, ktorí boli v Medžugorí. Čísla nepreprádzajú mystérium tejto cesty, ani sa nimi nevyjadruje hodnota Medžugoria. Táto cesta do neistoty skutočne nie je zdaním, ani zaslepenosťou. Je taká silná a mocná, že pri každom kroku môžeme na tejto ceste vidieť zanechané znaky a stopy.

Nakoľko vás napíňajú tieto znaky, ktoré denne prežívate?

Už sa nemôžem vrátiť. Cítim, že musím napredovať. Cítim, že mi je to na osoh. Nemám pocit, že prehrávam, alebo že by som mal protestovať, alebo že mi niekto berie slobodu či čas. Naopak, cítim sa ako tá žena z Biblie, ktorá vhodila

všetky svoje peniaze ako dar do chrámovej pokladnice. Dávam, čo môžem, a cítim sa dobre, keď som usatý. Nevodí sa mi zle, keď som spotený. Po takej namáhavej žatve sa cítim ako zasiaté semeno. Všetko v našom živote je akosi zmiešané s druhou stranou, s druhým brehom, s nebeským, s božským.

V poslednom čase ste boli obeťou mnohého osočovania a žalôb. Ako sa vás to všetko osobne dotýka?

Medžugorie je cesta, ktorá má veľa odporcov, na ktorej sú aj takí, čo ukazujú iným smerom. Už od začiatku si moji odporcovia poslúžili mnohými citátmi a vytvorili ešte viac nepriateľstiev voči mne iba preto, že som Medžugorie nepoprel. Aj dnes môžem tým, ktorí útočia proti môjmu poslaniu a proti tomu, čím som, veľmi ľahko dokázať, že nemajú pravdu, ale to nie je potrebné. To všetko je zbytočné, lebo odporcovia Medžugoria pravdu počuť nechcú.

Dnes nemôžu všetci tí, čo citujú biskupa Periča, povedať, že nie som kňazom, lebo kňazom som. Obvinili ma, že som urobil z Medžugoria mesto. Pokiaľ viem, bolo to v dejinách vždy tak, že za výstavbu človeka odmeňovali. Napriek tomu biskup išiel domov a napísal mi trest, v ktorom mi odňal jurisdikciu. To znamená, odňal mi súhlas udeľovať v jeho diecéze sviatosti. No neodňal mi kňazstvo. Lebo kvôli to-

mu by sa musel konať proces a museli by sa predložiť vážne previnenia. To dnes možno mnohým nie je jasné a kvôli mojej osobe sa vo svete rozširujú veľké chýry, čo som vôbec nechcel.

Prečo je to tak?

Jedným z veľkých cieľov mostarského biskupa je odjakživa – zastaviť Medžugorie.

To je všeobecne známe a ja neverím nič nové. V tomto zmysle jeho posledným šachovým ťahom ako zničiť Medžugorie je zverejnenie jeho knihy „Zrkadlo spravodlivosti“. Je to kniha z biskupovho zorného uhla, ktorá všetko očierňuje: mňa a moje poslanie, moje kňazstvo a všetko ostatné.

Pri všetkej tejto kritike nemohol môj rád, františkáni, predsa iba mlčať, a tak generál rádu ako i provinciál napísali list. Postavili sa za mňa a chceli potvrdiť, že je to všetko lož. Je mi ľúto, že je to tak a že biskup poslal odporcom Katolíckej cirkvi do Ameriky list a pokúsil sa zakázať mi, aby som smel v Božom mene vystupovať v Amerike. Preto ja osobne nemám síl biskupa obviňovať a menovite ho označiť. Ponechávam to na čitateľov, aby si utvorili úsudok a konali podľa svojej viery. Ak nemám osobne nič silnejšie než moje slovo a moje vyhlásenie, ak nestojí na mojej strane Boh, Duch Svätý a Matka Božia, tak moje slovo „Ak som nevinný, prečo ma biješ?“ nič neznamená. Hovorím tu

teda o sebe ako o takom, na ktorého sa útočí a ktorého osočujú. A to nie iba od včera, ale už dvadsaťjeden rokov. To on povedal, že som neposlušný rehoľník. Ja som nikdy neopustil svoj kláštor bez vedomia môjho predstaveného. A tu musím povedať, že som v spoločenstve, ktoré má svoju vlastnú štruktúru. V tomto spoločenstve nie je predstaveným biskup, ale generál rádu, provinciál, gvardián. On je mojím biskupom a ja sa zaňho každý deň modlím a spomínam jeho meno vo sv. omši.

Môže niekto zahatať túto riekou pokoja, alebo ju premeniť na nepokoj?

Odmietajú pokoj, ktorý nám daroval Boh v Betleheme, a tým je Ježiš, a zavrieť pred ním dvere na školách, v kultúre, v politike, v rodinách znamená dovoliť satanovi, aby nás zaviedol do záhuby. Bez Boha upadá naše myslenie a už nemôže pôsobiť ako nositeľ pokoja.

Vezmime si iba našu dobu, čas tejto novej vojny, pred ktorou všetci stojíme; a vezmime si pápeža, ktorého Duch Svätý obzvlášť inšpiroval, aby predstúpil pred svet s ružencom v ruke, a Matku Božiu, ktorá nás začala pred dvadsaťjeden rokmi pozývať k pokoji, a budeme mať pravdivý obraz o tom všetkom, čo sa okolo nás deje. Budeme vedieť rozlišovať, načo a kam nás vedie. Všetko vôkol nás sa spojilo, a my nie sme v pokoji ani len so

vzduchom, ani s vodou, ani so zemou. Tak máme „šialenstvo kráv“, otrávené jedlo, znečistenú vodu a zamorený vzduch. Tento nepokoj sa prejavuje na všetkých úrovniach. Prečo? Práve preto, lebo človek by vždy chcel byť Bohom a chcel by len mať. Tak sa toto želanie, táto túžba mení na babylonský sen, v ktorom sa naša veža rúti. Ja vidím práve dnešného amerického prezidenta ako posledného staviteľa tejto babylonskej veže. Pôsobí na mňa ako Dávid, a to ten Dávid, ktorý si vzal za milenkú cudziu manželku a prikázal, aby sa jej muž, hetejský Uriáš, nevrátil z vojny živý. Bolí to, keď musím povedať, že Amerika je kresťanská, a napriek tomu chce stále vojnu. To nie je a nemôže byť kresťanský svet. To je svet proti Bohu. Preto musí táto vojna, tento nepokoj všetkým otvoriť oči. Pápežove výzvy, Ježišove výzvy, výzvy Matky Božej hovoria ľuďom, aby boli tvorcami pokoja. Kristus nám aj dnes prikazuje povedať: „Schovej meč do pošvy!“

Kde je v tom všetkom miesto a úloha pre Matku Božiu a jej zjavenia?

Zahrňme do všetkých týchto súvislostí Matku Božiu, ktorá si želá iba jedno, a to je: priviesť nás nazad k Bohu a aby sme dokázali veriť, že je možné zmeniť svet, lebo Boh je všemohúci. Človek, ktorý neverí modlitbe, zapiera Boha. Kto sa nemodlí, nemôže pravdivo tvrdiť, že

verí vo všemohúceho Boha. Človek bez modlitby nemôže byť kresťanom. Dnes by chcel človek iba mať, no Matka Božia ide úplne inou cestou. A berie si malých, nevedomých a chcela by s nimi budovať nový svet, svet pravého pokoja. Pravý pokoj nemôže byť omylom, ale iba pravdou. Všetci, ktorí idú po inej ceste, po ceste nepokoja, spôsobujú krízu, a od nich pochádza myšlienka, aby sme napadli svojho brata Ábela, aby sme ho zabili, aby som napadol Hetejca Uriáša a vzal tomu spravodlivému jeho manželku. To je tá slepota, ktorú si nevedomujeme a ktorú spoznávame iba vo svetle Ducha Božieho, Božieho slova a posolstiev Matky Božej.

Ako to povedať tým, čo neveria, ktorí nechcú prijať pravdu a milosť, ktorá sa prejavuje v Medžugorí?

Nenávisť a pýcha spôsobili svoje, a tak došlo k rozdeleniu. Pre každého platí Kristovo slovo: „Bďte a modlite sa!“ Ak nie je pravdivá modlitba, ak nie je pravdivé ono „bďte a modlite sa“, ak nie je pravdivé odpustenie a zmierenie, ak nie je pravdivé medžugorské posolstvo pokoja a lásky, tak niet ani pravdivého Boha. Medžugorské žije i so svojím ovocím už 21 rokov. A nijaká ľudská ruka ho nemôže zničiť. Boli také pokusy a všetko to, čo som povedal, sa na ne vzťahuje. Medžugorie ide svojou cestou ako sám Ježiš. Všetci odporcovia pove-

dali, že je to iba Jozefov syn, ale Jozefov syn by nemohol povedať: „Lazár, vstaň z mŕtvych!“ – a to vtedy všetci vedeli. Mohli povedať, že je to Jozefov syn. Mohli to povedať v nazaretskej synagóge, no nemohli to povedať v Betánii! Kajfáš to všetko vedel, a preto sa rozhodol: Treba Lazára, živého svedka, usmrtiť a práve tak aj Ježiša.

Tak je to aj s Medžugorím. Lahko sa povie, že je to klamstvo, a ľahko je zotrvať v tomto presvedčení, ale ktokoľvek to tvrdí, ten musí mať aj rešpekt voči miliónom ľudí, ktorí našli v Medžugorí Božiu milosť. Celý problém spočíva v tom, že mienka jednej-jedinej osoby je hlasnejšia než miliónov iných ľudí a tisícov kňazov a biskupov. To je nebezpečné pre tento svet. Tam, kde pôsobí milosť, tam niet súkromnej veci, ale ma to zaväzuje, lebo to má pôvod v Bohu a Boh ma zaväzuje. Tam, kde sa dejú zázraky, tam je moje miesto, lebo tam je Boh pri práci. Ja to musím všetko vidieť a počuť, nemôžem a nesmiem povedať: Čo je ma po tom? To je náš problém nepochopenia a neposlušnosti. Problémom pochopenia to bolo aj vtedy, keď sa Boh zjavil pri Jordáne a povedal: „Toto je môj milovaný Syn.“ Taký problém bol aj na vrchu Tábor, keď Boh povedal: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho.“ Boh nemohol povedať nič iné, než predstaviť svojho Syna. Matka Božia nemá viac čo povedať okrem toho,

čo povedala na svadbe v Káne: „Urobte všetko, čo vám poviem!“ Preto je to tak aj s Medžugorím. Všetci naši biskupi – až na pár výnimiek – sa nechcú otvoriť a uznať, že v Medžugorí je skutočne prostredníctvom Matky Božej prítomný Boh.

Prečo je voči Medžugoriu takýto postoj?

Vráťme sa k začiatkom: Nebohý biskup Žanič požadoval už v prvých dňoch zjavení, aby som poprel Matku Božiu v Medžugorí. Po Žaničovi prišiel komunistický systém, ktorý to práve tak vyžadoval: Buď zrieknutie, alebo nasleduje trest. Potom, čo som si odsedel väzenský trest, zasa odo mňa žiadali, aby som mlčal a neangážoval sa. Dnes nemám dovolené byť v blízkosti Medžugoria, lebo tým údajne zaťažujem ľudí v Medžugorí a ich prácu.

No hoci sa uznáva, že tie veci, čo sa dejú v Medžugorí, nemohol spôsobiť človek, biskup by predsa len chcel za každú cenu Medžugorie zničiť. Pre našich biskupov by to mala byť veľká česť môcť sa vyjadriť v prospech Medžugoria, a nič nepredstierať alebo špiniť. Preto mám aj ja ťažkosti, lebo ľudia majú dve tváre a sú pred svojím Bohom nečestní. V tomto svete vládne temno. Mnohí síce vedia, ako sa zapája svetlo, no zapáliť ho nechcú.

Rád by som povedal ešte toto: Medžugorie sme dostali ako dar ponúknutý s láskou, aby sme ho

prijali a uznali. Všetko ostatné je nedôstojné Medžugoria. Osočovanie, ktoré na mňa dolieha, prijímam ako väzenie, a to za moju vieru a moju Cirkev. Môžem to všetko znášať a je mi cťou trpieť pre Matku Božiu. To všetko rýchlo prejde a búrka už pomaly slabne, ale čo potom? Na počiatku aj vizionárov tak osočovali a vyhlasovali za podvodníkov, pričom sa odvolávali na to, že pochádzajú iba z tej alebo onej rodiny. Oni však zostali bojovníkmi dodnes a nebránili sa ani len pred novínami.

Satan je silný a mocný, a ak my ako Cirkev – aj biskupi a kňazi – nebudeme vedieť rozlišovať, čo je satanova myšlienka a odkiaľ k nám prichádza milosť, je to skutočne strašné. Je to strašné, keď niet v zákonomoch priestoru ani miesta pre Božiu milosť, pre dary Ducha Svätého, pre Božie požiadavky. Ani čo by sme vraveli: My sme dokonalí, my nič nepotrebujeme. Máme veľradu, máme Cirkev. Ale kde je obrátenie? Kde sú veriaci? Preto je veľmi dôležité priviesť Boha zasa do rodiny a všade tam, kde by mal mať svoje miesto.

Práve v čase najväčších útokov zo všetkých strán proti vám dostali ste od Svätého Otca veľké vyznamenanie. Čo to pre vás znamená?

Toto uznanie, toto požehnanie za moje úsilie prišlo skutočne prekvapujúco. Keď boli uňho poľskí pútnici

na audiencii, zaujímal sa pápež o Medžugorie a bol informovaný o tom, čo sa tu deje. Potom mi poslal svoje požehnanie písomnou formou. Toto požehnanie mi sem doručili a odovzdali priamo od pápeža. To pre mňa znamená všetko a nemôžem dostať viac. Tým mám veľkú podporu, veľké uznanie. To mi dodáva silu a istotu na mojej ďalšej ceste. Je to ako objatie Cirkvi na mojej ceste. Vidím, že niekolkí by ma chceli z tohto objatia Cirkvi vytrhnúť, ale to nejde, lebo toto uznanie je na všetky časy. Za toto gesto som sa Sv. Otcovi písomne poďakoval a napísal som mu, že som na tomto svete nemohol nič väčšieho dostať.

Na obale, na pergamene, je napísané:

„Z najhlbšieho srdca udeľujem pátrovi Jozovi Zovkovi OFM osobitné pápežské požehnanie a vyprosujem mu nové vyliatie milostí a nebeských znakov priazne a ustavičnú ochranu Preblahoslavenej Panny Márie.“

Ján Pavol II.

A to znamená, že je to zadostučiním za všetky moje slzy, námahy, úsilia, mozole, bdenie, obety, prenasledovania a utrpenia, veľkým požehnaním Cirkvi, ktorá to všetko zabalila do nádherného plátna pápežského požehnania. Je to rámeček pre celý môj život.

(Interview viedol vd)

Piate ročné zjavenie Jakovovi Čolovi 25. decembra 2002

Pri poslednom dennom zjavení 12. septembra 1998 sľúbila Matka Božia vizionárovi Jakovovi Čolovi, že sa mu bude zjavovať raz ročne 25. decembra. Na Vianoce 2002 prežil svoje piate ročné zjavenie vo svojom dome. Prítomní boli mnohí pútnici, ktorí sa spolu s ním modlili ruženec a čakali na príchod Matky Božej. Zjavenie sa začalo o 17,20 h a trvalo 7 minút. Na konci zjavenia Matka Božia všetkých požehnala a dala posolstvo:

„Drahé deti! Dnes, v deň lásky a pokoja, s Ježišom v náručí pozývam vás k modlitbe za pokoj. Milé deti, bez Boha a modlitby nemôžete dosiahnuť pokoj. Preto, milé deti, otvorte svoje srdcia, aby sa Kráľ pokoja narodil vo vašom srdci. Len tým spôsobom môžete dosvedčovať a prinášať Boží pokoj tomuto nepokojnému svetu. Som s vami a žehnám vás svojím materinským požehnaním.“

Zjavenie na Vianoce je veľkou udalosťou pre Jakova, pretože Matka Božia prišla s malým Ježišom v náručí. Jakov zdôrazňuje, že okamih zjavenia očakáva s veľkou netrpezlivosťou a že sa na toto stretnutie pripravuje po celý rok.

Najmä predchádzajúce dni je veľmi

napätý a šťastný, pretože si uvedomuje, že znovu uvidí Matku Božiu a bude sa môcť s ňou rozprávať. Po zjavení znovu prichádza smútok, pretože zasa musí čakať až po najbližšie Vianoce.

Ak hovoríme o posolstvách a zjaveniach, nesmieme zabúdať na to, čo Matka Božia neustále zdôrazňuje. Totiž že teraz je zvláštny čas, čas veľkých milostí, ktoré sa vylievajú z neba na zem. Ak Matka Božia zdôrazňuje tento čas, potom to znamená, že príde čas, že toto všetko už nebude, čas, kedy sa už nebude zjavovať. Na tento čas sa musíme pripraviť práve prostredníctvom posolstiev, ktoré teraz dostávame. Okrem toho nesmieme zabúdať na spôsob, ako dosiahnuť pokoj. Vizionári často vravia, že ak chceme pokoj, musíme sa najprv za pokoj modliť. Potom ho dosiahneme. Modlitbou, pôstom, sebazaprením a pokáním možno dosiahnuť skutočný cieľ a to je večný pokoj, ktorý nám môže darovať len Boh. Každý iný pokoj, ktorý sa nám ponúka, nie je skutočný pokoj, lebo ten pochádza od Boha.

kde pravidelne slúžim sv. omšu a píšem pre časopis „Glas mira“ a „Naša ognjišta“. Okrem toho takmer každodenne prichádzam sem do Medžugoria, pomáham pri sposedaní a niekedy slávim aj sv. omšu. Keď som v sposednici, je so mnou vždy prítomné Božie slovo, ktoré povedal ochmúťému: „Vstaň a chod!“ Ľudia prichádzajú do Medžugoria, a nestačí im iba počúvať pekné slová alebo prijať útechu, ale chcú počuť Ježišovo slovo, ktorý prostredníctvom sposedníka hovorí: „Vstaň, odpúšťajú sa ti hriechy!“ To je slovo autority, ktoré my kňazi v mene Božom a v mene Ježišo-

Medžugorie je novým

Páter Tomislav, sme v Medžugorí. Aké máte úlohy teraz a čím sa zaoberáte?

Bol som v deväťdesiatych rokoch provinciálom, teda v čase pred vojnou a po vojne v Bosne a Hercegovine, až do júna 2000. Po úlohe provinciála som ostal krátky čas v Mostare, potom som odišiel do New Yorku. Tam som bol v čase útoku na obe veže. Všetko som mohol vidieť a zažiť, čo sa tam odohrávalo, lebo som sa vtedy nachádzal v Manhattane. V Amerike som ostal až do Vianoc 2001. Potom som sa vrátil do Mostaru. Už pred rokom som vyslovil želanie, aby som mohol zostať po celý zvyšok svojho života v Medžugorí, ale nedošlo k tomu, lebo som ešte nedostal súhlas k pastorácii. Teraz som v Mostare,

vom opakujeme. A hovoríme: „Odpúšťajú sa ti hriechy, vstaň a chod!“ V týchto slovách tkvie podstata, vrchol a sila sposede.

Boli ste dlhé roky v Medžugorí. Čo znamená pre ľudí prítomnosť Boha v Medžugorí?

Nechcel by som veľa hovoriť o posudzovaní Medžugoria, lebo v Cirkvi sú ľudia, ktorí nesú zodpovednosť za posúdenie a definitívny úsudok o tom. Ja som pôsobil v Medžugorí a bol som tu od prvých dní. Vidím to tak, že Medžugorie je Boží zásah na tejto zemi. Raz som na internete čítal katechézu viedenského kardinála Schönborna. V tejto katechéze sa zaoberal aj Medžugorím a povedal: „Nechcel by som

sa k Medžugoriu vyjadriť z hľadiska cirkevného rozhodnutia. No môžem konštatovať iba jedno, vždy znovu a znovu, že je to miesto, kde je zrejme nebeská misijná stanica, kde tisíce ľudí nachádzajú modlitbu, obrátenie, zmierenie, uzdravenie, hlbšiu vieru.“ To všetko je pravda, lebo ľudia sem prichádzajú nepretržite a nachádzajú Boha pri práci. Preto by som nechcel hovoriť o tých tisícokoch ľudí, ktorí tu boli. Radšej by som spomenul niektoré historické skutočnosti, ktoré sú pre vývoj v Cirkvi dôležité.

Spomeňme si na situáciu, keď prišli Španieli do Mexika, a na mariánske

Ak pôjdeme ďalej, spoznáme aj význam Fatimy. Mária znovu vystupuje na javisko tvárou v tvár krvavej revolúcie v Moskve, ktorú rozpútal Lenin. V takých situáciách sa objavuje Mária a vyzýva na obrátenie a modlitbu. Zjavuje sa vizionárskym deťom, malým pastierikom, analfabetom, ktorým rozpráva o Rusku, ľuďom, ktorí o Rusku nikdy nič nepočuli, ani nevedeli, čo je v Rusku a čo sa tam odohráva.

To sú tie historické paralely, ktoré by nám mali istým spôsobom pomáhať orientovať sa pri posudzovaní medžugorských zjavení. Posolstvo: „Obráťte sa ku mne a zasväťte sa môjmu Nepoškvrnenému srdcu!“ bolo teda tým najdôležitejším posolstvom z Fatimy, ktoré portugalskí biskupi prijali a na jeho základe zasvätili Portugalsko Márii. Pripomeňme si, že

hneď nato ostalo Portugalsko ušetrené od komunistickej revolúcie, ktorá v roku 1936 zúrila v Španielsku. Prečo? Ako? Pre mňa je odpoveď jasná a jednoduchá, a to, že tu pôsobí Boh. A potom, čo biskupi na varovanie fatimskej Márie odpovedali, konala zázraky. O niečo neskôr, v druhej svetovej vojne, bolo Španielsko ušetrené.

Spomeňme si na rok 1942, keď pápež Pius XII. na naliehanie vizionárky Lucie zasvätil potajomky svet a Rusko Nepoškvrnenému srdcu Panny Márie. Hneď po tomto zasvätení, ktoré sa konalo v októbri 1942, nasledovalo vylovenie Američanov a už rok nato nastal úplný obrat a pád národného socializmu. No za tým nasledoval komunizmus, ktorý bol taký zlý ako národný socializmus. To bolo opäť znamenie,

čítaním Biblie

zjavenie v Guadalupe. Matka Božia sa zjavila pred Vianocami a darovala biskupovi najkrajšie ruže, ktoré v Mexiku nerastú, ale iba v Španielsku. Tak tento biskup uveril a Mexiko sa stalo katolícke, kresťanské. Mexiko sa teda odvrátilo od náboženstva, ktoré bolo strašne nemilosrdné, ktoré prinášalo bohom ľudské obety, a obrátilo sa prostredníctvom mariánskych zjavení, v ktorých sa Panna Mária zjavovala ako milosrdná Matka – a stalo sa katolícke.

Ďalej môžeme spomenúť ešte iné zjavenia, ktoré tiež veľmi pohlili Cirkvou. Vezmime si Lurdy, kam prišla Mária ako Nepoškvrnené počatie a vyzývala na obrátenie v čase, keď v Európe začal zúriť Marx, ateizmus a komunizmus.